

Mgr. Judita Ďurčová, 34 rokov, Nové Mesto nad Váhom

Búrlivý prízrak smrti

Do rúk mi prechádzal tep tvrdých a nepoddajných horských skál, majestátne sa týčiacich v nedozerných výšavách drsného podnebia Himalájií. Ach, aké nádherné, hoci aj trochu pošmúrne prírodné lákadlo pre nepokojné a voslep blúdiace duše! V zovretí jeho nevšedných pôvabov zrazu všetko ostatné strácalo zmysel, nebadateľne sa umenšujúc až k svojmu definitívnemu zániku...

Zmienenú skutočnosť som priam v tejto chvíli zakúšal na vlastnej koži, a to tým väčšmi, čím mocnejšie sa vo mne zakorenila výchovou podnietená náklonnosť k horám, ktorú som si v srdci uchoval až podnes. Od detských čias som v sprievode rodičov či staršieho a skúsenejšieho brata nesmierne rád navštevoval rozličné lesy, skalnaté vrchy či mohutné kopce, štvorajúc sa po ich strmých úpätiach a usilujúc sa pokoriť ich hrdé výčnelky. Zakaždým sa ma pri tom zmocňovala akási nevysvetliteľná bázeň, spätá s nutkaním rozvíjať úvahy o význame i poslaní horstva, ktoré ľudstvo obklopuje od samého stvorenia sveta...

Aj teraz, keď som s námahou napredoval po nehostinných skaliskách Kašmírskych Himalájií, dávajúc pozor, aby som sa nepošmykol, kolovalo mi v žilách podivné vzrušenie. Bolo natoľko neodbytné, že ho nedokázala mierniť ani hmatateľná sila v podobe pevného horolezeckého istenia... Himaláje totiž už niekoľko rokov stelesňovali prirodzený a neodolateľný magnet pre môjho dobrodružného ducha. Počas nich mi bolo viac ráz dopriate prebádať ich zasnežené zákutia, zdolajúc nebotyčné pohoria Manaslu, Annapurna či Dhaulágirí a vystúpiac dokonca i na obávanú horu Mount Everest, hoci ako amatérskeho horolezcovi sa mi nepodarilo dospieť k jej najvyššiemu bodu. Okrem potrebného osadenstva ma vždy sprevádzala moja drahá Lisa – čistejšia a lepšia polovica môjho *ja*, ako i najhlbšia podstata mojej bludárskej duše...

Sme manželmi už celých päť rokov. Prozreteľnosť naše životné cesty zámerne skrížila na divých potulkách po pobreží západoanglického Cornwallu, kde sme sa ocitli ako súčasť celodenného výjazdu v rámci istého turistického spolku, do ktorého sme približne v rovnakom čase obaja vstúpili. Od toho okamihu tvoríme nerozlučný celok, keďže naše búrne povahy, dychtiace po dobrodružstvách drsnej prírody, sa k sebe znamenite hodia a výsledkom ich vzájomného pôsobenia je dokonalý súlad. Srdcia s'aby nám tĺkli jedným razom, čo vnímame aj počas všedných dní, kedy nie sme spolu a kedy sa každý z nás venuje svojim rutinným povinnostiam – Lisa totiž pracuje ako tlmočníčka a prekladateľka francúzskeho i talianskeho jazyka, kým ja pôsobím ako učiteľ telocviku na *Hanham Woods Academy* v Bristole, kde bývame v prenajatom byte. Skromné podmienky nášho provizórneho podnájmu nám však nateraz vcelku vyhovujú, keďže ani jeden z nás ešte neprekročil tridsiatku a dosiaľ sme sa nedočkali vytúženého potomstva. No namiesto neplodného lamentovania či bezduchého vysedávania na gauči v obývačke svoj voľný čas oveľa radšej trávim na blízkych či ďalekých výpravách po skalnatých krásach zemských končín, veriac, že dieťa skôr či neskôr príde a my preň v prístavnom meste juhozápadného Anglicka nájdeme útulnejší domov...

O tomto všetkom som práve dumal aj počas začiatočného výstupu nášho siedmeho horolezeckého podujatia do lona himalájskych veľhôr, keď sa naša štvorčlenná skupinka odhodlane štverala po zasneženom a zľadovatelom úbočí ich najzápadnejšej osemtisícovky, zvanej Nanga Parbat. Už dávnejšie som si zaumienil pokoriť jej severný vrchol. Keďže som však túžil po tom, aby bola premena tohto sna na skutočnosť opätovne sprevádzaná Lisinou prítomnosťou, k narodeninám som jej venoval vskutku originálny podarúnek – novembrovú

výpravu na deviate najvyššie pohorie Zeme. O jej radosti z môjho vrúcneho gesta sa mi vari ani netreba šíriť – pobalila sa rýchlosťou blesku, pričom nezabudla ani na asistenciu pri skladaní môjho výstroja a skôr než sme sa nazdali, po dlhej a nerušenej ceste lietadlom sme pristáli na území Pakistanu. Z tunajšieho letiska sme sa vlakom nenápadne presunuli k zastávke, z ktorej nás miestny autobus za nevelký peniaz doviezol až k miestu, kde na nás už netrpezlivo striehla dvojica našich anglicky hovoriacich sprievodcov. Čínski šerpovia Čang Kao-li a Wang Čchi-šan boli naozaj skúsenými pomocníkmi na horských expedíciách, v ich spoločnosti sme sa teda nemuseli obávať pokračovať peši smerom na sever k vytúženému horskému pásnu...

A teraz sme všetci štyria boli tu – na klzkom a ponurom chrbáte severného výbežku obávaného vrchu Nanga Parbat, nachádzajúc sa v nadmorskej výške okolo tritisíc yardov. Spojili sme dovedna svoje sily, aby sme jeden po druhom napredovali po neľahkej ceste nahor, vzájomne si kontrolujúc pevnosť našich horolezeckých výstrojov alebo sa z času na čas povzbudzujúc obodrujúcimi slovami. Veru, kým jednotlivec by sa na takúto riskantnú a vysilujúcu púť len sotva odvážil podujat', viacerým dušiam je hej. Môžu sa navzájom istiť, dodávať si odvalu, navigovať smer vytýčenej trasy či v prípade potreby si dokonca poskytnúť i prvú pomoc, a ťaživé podmienky hôr ich len tak ľahko nepremôžu. Veď už i sám Svätopluk kládol svojim synom na srdce jednotu za pomoci podobenstva o troch prútoch, ktoré zviazané v pevnom zväzku nemožno zlomiť, zato osve sa polámu raz-dva...

Túto žiarivú pravdu som si azda najzreteľnejšie uvedomoval vo chvíli, keď som sa ako posledný šplhal do nedozerných výšin jedného z najzavalitejších kamenných obrov celej Ázie. Podo mnou sa rozprestierala desivá scenéria himalájskej hĺbočiny, nad hlavou sa mi vynímali siluety obratne sa štvorajúcej manželky i našich dvoch spoločníkov, vôkol mňa nečujne poletovali chumáče zimného snehu a v hĺbke srdca ma hriali Svätoplukove prúty šťastia, hlásajúce silu svornosti...

„Edward“, začul som odrazu nad sebou prenikavý ženský hlas, „Edward, si v poriadku?“

„Isteže, drahá, nemaj nijaké obavy“, zakričal som na Lisu, ktorá sa na mňa podchvíľou znepokojene obzerala, skúmajúc ma pohľadom smaragdovozelených očí. Zjavne si pritom ani zamak nevedomovala, ako veľmi jej pristane červeno-biela horolezecká kombinéza, príjemne kontrastujúca so záplavou jej vlasov, čiernych sťa uhoľ... Nečudo, že pri pomyslení na toto anjelské stvorenie som sa ledva sústredil lezenie po strmých skalách.

„Tak to som naozaj rada“, vyrušila ma z opätovného zadumania moja žena. „Wang vraví, že každú chvíľu by sme mali naraziť dobre chránenú plošinu, kde by sme sa mohli utáboriť...počuješ ma vôbec?!“

Počul som ju lepšie než sa nazdávala, no pre riedky vzduch, ktorý mi len s námahou vnikal do pľúc, ako aj kvôli silnejúcemu náporu vetra, čo sa mi jednoducho usiloval šantiť pod hrubočiznou tmavomodrou vetrovkou, som ledva vládol otvoriť ústa, aby som jej mohol odpovedať. A náročné, neúprosne zaľadnené úseky, ktorými nám prichodilo trmácať sa, nadto iba nivočili moje šance, že zo seba vysúkam aspoň zopár zrozumiteľných slov...

Naša komorná výprava stúpala čoraz vyššie a vyššie, až pokým sa neocitla v bode, kde sa doposiaľ kolmá trasa zvažovala do oveľa plochšieho reliéfu. Spoza hustých a ťaživých chmár sa nám pred očami znezdružiny vynoril blažený obraz voľného, hoci snehom zasypaného priestranstva, obkoleseného sotva viditeľnými končiarmi Nanga Parbatu.

Keďže stena, po ktorej sme liezli, konečne nadobudla miernejší ráz, obaja šerpovia sa po chvíli s ľahkosťou vyhupli ponad jej okraj, pričom na širu planinu vzápätí vytiahli aj svoju útlu žienku. Napokon som na rad prišiel i ja sám... Uf! Zanedlho sme sa všetci nachádzali hore, stojac na rozľahlej vyvýšenine tajomného severného vrcholu a zrakom slediac po jej nehostinných zákutiach.

„Pán Chester, vari tu nájdeme dajaké vhodné útočisko, kde by sme si mohli pred blížiacou sa večernou hodinou rozložiť tábor a prenocovať v ňom – povedzme tamto pod tým nevelkým skalnatým previsom“, navrhol mi okamžite Wang, ktorý zaujímal postavenie hlavného vodcu a zároveň nosiča batožiny našej výpravy.

„A pravdaže, ja vzápätí vám i pani Chesterovej rád pripravím dačo pod zub“, pridal sa k nemu jeho spolupútnik Čang, s hrdosťou sa štylizujúci do roly kuchára, s'aby mu úloha druhého nosiča horskej výbavy nepripadala dostatočne významnou.

Bez váhania som súhlasil. Vo štvorici sme sa teda prebrodili hrubou snehovou pokrývkou, vedúcou až k temnejúcemu previsu, v tóni ktorého sme spoločnými silami vztýčili nenápadný červenkastý stan. Nato sme sa posilnili narýchlo pripravenou večerou z dielne horlivého Čanga a po nej sme opustili svoj plátenný príbytok, vydajúc sa na krátky prieskum po okolí a zahľbiac sa do družného rozhovoru. Zakiaľ nám do tváří od západu šľahal chladný himalájsky vietor, kráčali sme bok po boku mlkvym a pustým priestorom nášho provizórneho táboriska, vychutnávajúc si jedinečný okamih slastného víťazstva a vlády nad svojou vlastnou vôľou... Medzi rečou sme prebrali naše životy, všakovaké – hoc' aj do istej miery pochabé – plány do budúcnosti či krásy tunajšej ľadovej prírody, až sa napokon predmet vzájomnej rozpravy zúžil na počasie.

„Pán Wang, ak sa nemýlim, v týchto vysokánskych a odľahlých končinách sa v hojnej miere vyskytujú i lavíny, všakver?“, spýtala sa Lisa znenazdajky vedúceho nášho podujatia.

„Ó áno, pani Chesterová!“, odvetil jej, významne na ňu žmurknúc kútikom ľavého oka. „Máte pravdivé informácie – prírodné živly tu neraz besnia v podobe hrozitánskych búrok, monzúnových dažďov alebo lavínových pohrôm, majúcich moc pováľať všetko, čo sa im postaví do cesty, dokonca aj táborové stany... Ich živnou pôdou sú nízke teploty a občasné zemetrasenia, ako i neskrotné víchrice, vanúce sem zvyčajne zo severu. Okrem toho sa všade navôkol rozprestiera technicky náročný terén, vďaka ktorému je priam nemožné týmto katastrofám ubziknúť... Nuž darmo, nadprirodzené sily neovládne nijaká ľudská bytosť na zemi – ja sám som bol občas nedobrovoľným svedkom toho, ako si násilne vzali nevinné životy alebo sa kvôli nim musela prerušiť sľubne vyzerajúca expedícia. A poviem vám, že ste preukázali naozaj nevšednú odvahu, keď ste sa sem aj s pánom Chesterom vybrali – do roka tu možno narátať hádam len zopár pekných a bezpečných dní.“

Pobadal som, ako sa Lisa pri tejto otvorenej vrave zachvela na celom tele a tvárou jej prebleskol tieň nepokoja, no navonok som na sebe nedal nič znať a monotónne som si vykračoval ďalej, v duchu sa radujúc z nepatrného náskoku pred ostatnými. Týmto detínskym potešením som sa však nestačil sýtiť príliš dlho, pretože sotva sme prešli niekoľko ďalších krokov, približiac sa k úpätiu obrovitých končiarov, zem pod nohami sa nám znezdary zachvela v dunivom poryve.

„Pozor!“, rozkričal sa Čang z plného hrdla, pravicou mieriac na zoskupenie kuželovitých vrchov, ktoré sa pred nami čoraz jasnejšie črtali. „Nastáva zemetrasenie a blíží sa k nám lavína... Zachráň sa, kto môžeš...!“

S hrôzou v očiach som sa neveriacky zadíval na neživú spleť rozbujených skalísk, smerom ku ktorým náš ďalší sprievodca práve vyslal veľavravné gesto upozornenia. Nebesia! Z ich strmých masívov sa naozaj postupne uvoľňoval sneh, čoraz rýchlejšie sa pohybujúci vpred a rútiaci sa priamo k nášmu vyľakanému štvorčlennému tímu... Lisa tlmene vykričala a vzápätí sa mi jedným skokom ocitla na hrudi, telom sa chvatne primknúc k môjmu mužnému trupu. Mocne som ju uchopil okolo hybkého drieku a prv, než dakto z nás stihol prevravieť alebo sa dať na útek, zaliala nás obrovská snehová lavína, kvíliaca s' a posol záhuby a hlásajúca predzvesť smrti...

S'aby vo sne som začul manželkino prenikavé zvolanie: „Ach, Edward!“, stonajúce hlasy dvojice čínskych sprievodcov i výzgjajúci zvuk vyčínajúceho hôrneho uragánu. Nejasne som vnímal, ako tá ničivá smršť Lisu násilne vytrhla z môjho chlapského objatia a napokon

som priam bytostne zakúšal ťarchu jej sypkých dún, pod váhou ktorých mi postupne oťaželi všetky údy... Nemilosrdne mnou metali na všetky strany, posúvajúc ma ďalej a ďalej, až kým sa mi z ich hučiaceho virvaru načisto nerozkúrtila hlava... Matne som si stačil uvedomiť, že lavína ma sťa pierko unáša z pôvodného stanovišťa a že v podobnom rozpolžení sa teraz musia nachádzať aj ostatní. Vzápätí mi vedomie vypovedalo službu, vzbúriac sa proti tomuto drsnému zaobchádzaniu a ponoriac sa do hmlistého opojenia...

Z hlbín dočasných temnôt ma zanedlho vytrhol páliaci dotyk snehu, ktorého chumáče sa mi natískali priamo do obličaja. S námahou som roztvoril oči a zistil som, že sa nachádzam skrútený vo veľmi neprirodzenej polohe, pričom ma zovšadiaľ obklopuje ľadová čierňava, cez ktorú nevidno oblohu ani okolité dianie... Táto neblahá skutočnosť ma razom prebrala k životu, prinútiac ma okamžite konať, pretože mi každú chvíľu hrozila smrť udusením. Rukami som si teda začal kliesniť cestu nahor – von z chladných a nehostinných útrob nateraz nehybnej lavínovej vlny. Nemal som síce potuchy, ako hlboko som uväznený v jej hrozivom objatí, no moje končatiny neochabli dovtedy, kým som neodhodil i poslednú hrudu snehu, nastaviac tvár večernému himalájskemu povetriu. Sláva! Konečne som bol telesne voľný...

Nad oloveným horizontom mŕkvej himalájskej šíravy už dávno panoval hustnúci súmrak. Na obzore sa nepochybne už čoskoro mala zjaviť prvá hviezda, no nebolo mi dopriate kochať sa v pôvaboch tejto romantickej chvíle. Hoci mi brnela každučká žilka v tele, nemal som zlomenú jediná kosť, čo som pokladal za priaznivé znamenie. Rezko som sa teda vyšvihol na nohy, pustiť sa hľadať stratené osadenstvo našej expedície – predovšetkým moju milovanú Lisu...

Bolo neodškriepiteľné, že nás pustošivá lavína rozmetala po okolí, keďže som bezradne pobehoval po akejsi plytkej úžľabine, nachádzajúcej sa azda necelú míľu od pôvodného táboriska. Horlivo som sa usiloval nájsť cestu k nemu či aspoň k dajakej stope, ktorej by som sa mohol chytiť ako topiaci sa slamky, no zlá viditeľnosť mi tento statočný a dobre mienený úmysel nijako neuľahčovala. A tak, brodiac sa neznámou planinou v ľadovom snehu, bol som vydaný na milosť a nemilosť nielen prírodným živlom, ale aj vôli Všemohúceho, márne sa zamýšľajúc nad tým, aký osud mohol postretnúť zbožňovanú ženu... V zúfalstve mi prišiel na myseľ útržok staromódnej piesne, ktorú som voľakedy ešte ako chlapec začul na ulici z úst potulného speváka a z ktorej mi v pamäti najväčšmi utkveli tieto slová:

V temravej pustote duša sa tratí
s vierou, že Najvyšší blaho jej vráti...

Clivá hudba veršov vo mne vyvolala nielen bujnejšie obavy o život manželky, ale podnietila ma tiež k hŕbe nových a nových otázok. Čo sa udialo s nerozlučnou dvojicou našich statočných výpravcov? Ležia vari dakde v odľahlých zákutiach Nanga Parbatu, zaživa pochovaní pod vrstvou snehu, alebo sa im – tak ako mne – podarilo vyviaznuť bez väčšej ujmy na zdraví? A čo Lisa – je ešte vôbec medzi živými? Prináleží jej nevšedný duch doposiaľ svojej majiteľke alebo už dávno opustil pozemské telo a jej duša sa teraz trmáca ,v temravej pustote', ako sa spieva v onej piesni? Poneviera sa vôkol mňa, blúdiac touto pochmúrnou pustatinou – či sa hrdo a odhodlane vzniesla k Bohu, svojmu večnému Tvorcovi, aby jej prinavrátil stratené blaho...?

„Lisa...!“; zrúkol som pod náporom dotieravých otázok tak mocne, až sa zachvelo studené povetrie, ktoré ma zo všetkých strán obkolesovalo, štipľavo mi vnikajúc do rozšírených nozdier. Tvár som si bezradne zaboril do dlaní, no okamih môjho mučivého zúfalstva netrval dlhšie než zlomok sekundy. Vzápätí som sa vzchopil, pustiť sa pokračovať

vo svojom pátraní a sám sebe prisahajúc, že ju stoj čo stoj nájdem, zovriem v náruči a bezpečne odvediem domov, kde spoločne oslávim blížiacu sa Vianoce...

Dodnes neviem s istotou povedať, ktorým smerom ma nohy viedli, ale približne po dvadsiatich minútach chôdze pomedzi sypké záveje som pred sebou na miernej vyvýšenine nečakane uzrel drevený zrub. V hĺbke srdca som úprimne zajasal, pretože podľa nápisu na hlavnom priečelí v ňom sídlila horská služba... Na nič som nečakal, rezko pridajúc do kroku, a sťa víchor som bez zaklopania vtrhol dnu. Zaiste som musel vyzerat' sťa dajaká mátoha či démonický hôrny duch, pretože päťica mužov v oranžových vestách, nachádzajúca sa vo vysvietenej chate, na mne mlčky spočinula vyjaveným pohľadom. Nedbal som však na to a jedným dychom som im vykreslil stručný priebeh celej situácie, ktorá na mňa tak trpko doľahla.

„Teda lavína...“, zamyslene sa ozval najstarší z hlúčiku záchranárov a podľa môjho úsudku ich nadriadený. „Rýchlo, chlapi! Nesmieme zbytočne strácať čas, inak budeme musieť k doterajším obetiam himalájskeho besnenia s ľútosťou prirátat' tri ďalšie...“

To bola možnosť, na ktorú som nechcel ani len pomyslieť, čo uprostred virvaru pobehujúceho osadenstva na mne pobadal aj jeho šéf. Priateľsky ma potľapkal po pleci a aby mi dodal odvalu, preriekol: „Nebojte sa, pane... Isto-iste ich nájdeme – najmä vašu drahú polovičku. Povedzte mi, ako sa vlastne voláte?“

„Moje meno je Chester... Edward Chester“, hlesol som sotva počuteľne a veliteľ záchranárskej posádky spokojne prikývol. Nato vzal do rúk vysielaciu a spojovateľku pozemného centra horskej služby nariadil, aby sem okamžite vyslali vrtuľník. Vzápätí odo mňa žiadal, aby som počas pátracej akcie vyčkával v chatke a trocha si odpočinul, no ja som sa, pravdaže, nezamýšľal pridržať jeho nástojčivej prosby. Keď videl, že aj po chvíli vzájomného hašterenia zostávam neoblomný ani skala, napokon ustúpil, dovoliac mi vydat' sa na cestu spoločne s ním a jeho ľuďmi, vyzbrojenými baterkami i svorkou záchranárskych psov...

Iste aj vďaka neomylnému inštinktu týchto bedlivo vycvičených zvierat sme sa onedlho ocitli na mieste, kde sa náš horolezecký tím krátko pred tou nešťastnou pohromou utáboril. Pravda, z pôvodného táboriska tu nezostalo takmer nič – namiesto voľného a plochého priestranstva sa tu nehybne povalovali hory modrastého snehu, z ktorých miestami čneli na franforce dokmášané útržky nášho niekdajšieho stanu. Prítomná horská posádka sa zaraz pustila do prehľadávania celého areálu i jeho širšieho okolia, rukami prehrabávajúc belostnú zimnú pokrývku a baterkami si svietiac popod nohy. Ani ja som nelenil a zo všetkých síl som sa horlivo kutral v chumáčoch stvrdnutého snehového nános, rozprestierajúceho sa všade, kam len oko dovidelo. Moje šialené a mechanicky pravidelné pohyby odrazu znehybneli pod nárazom na čosi tvrdé – tvrdšie než zľadovatelé hrudy snehu... Hlava! Spod hustého záveja vykukla ľudská tvár a jej zúbožená podobizeň patrila nášmu hlavnému sprievodcovi...

„Wang Čchi-šan!“, vykrikoval som sťa pominutý od radosti, pretože udatný čínsky šerpa bol dosiaľ nažive.

V tej chvíli ku mne priskočil veliteľ horskej služby a spoločným úsilím sa nám nešťastníka podarilo vyslobodiť z neblahého zakliesnenia v útrobach lavíny. Keď sme ho však vytiahli von, sneh pod jeho telom razom sfarbila krvavočervená tekutina a obe dolné končatiny mal skrútené v čudesnej polohe – boli viditeľne dolámané.

„Och, Wang“, zabedákal som nahlas, vidiac jeho početné poranenia i obe zlomeniny, „je mi to veľmi ľúto... Nesmierne ma mrzí, čo sa prihodilo. Cítim, že zodpovednosť za onú katastrofu padá na moje plecia – veď práve ja som bol strojcom myšlienky, aby sme sa pokúsili zdolať tento vrchol ... Odpustite mi, ak môžete... Nemalo sa to stať, a najmä nie vám.“

„Neospravedlňujte sa, pán Chester...“, s námahou sa mu vydralo zo skrehnutých úst, „...nie je to vaša vina. Hory sú často nevyspytatelné a napokon, za lásku k ich prostrediu nik

z nás nemôže – človek sa s ňou rodí i umiera. A môj čas odísť z tohto sveta nastal práve teraz – zomieram však blažený s vedomím, že mi je dopriate skončiť v lone prírody, a nie doma vo vyhriatej posteli...”

Po týchto slovách Wang nahlas zavzdychal, obličaj mu ešte väčšmi obelel a bezvládne zatvoril oči. Vodca záchranárov ma od neho odtisol, zo svojho výstroja pohotovo vyňal kyslíkovú masku a na niekoľko sekúnd mu ju priložil k ústam. Vzápätí prikrčil k umelému dýchaniu, no akékoľvek úsilie o záchranu mužovho života už bolo načisto márne...

Pokým Dirk Alber – ako mi medzitým prezradil, tak znelo jeho celé meno – s poľutovaním konštatoval Wangovu smrť, pribehli k nám dvaja členovia posádky, naložiac jeho meravé telo na nosidlá. Pri pohľade na to, ako mu statný a huňatý bernardín, ktorého mal jeden z nich uviazaného na vôdzke, súcitne pooblizoval mŕtvu tvár, ma zaliali slzy a hrdlo sa mi stiahlo v neopísateľnej úzkosti...

Ledva som sa stačil spamätať z prežitého úderu, kapitán Alber prijal vysielacskou hlásenie, že približne pol míle smerom na juh objavil zvyšok jeho spoľahlivých ľudí bezduchého Čanga. Lavína ho vraj zaviala doprostred podlhovastej kotliny a cestou či priamo na mieste ho doriadila na nepoznanie. Tvár mal vraj dočista zohyzenú – posiatu krvavými podliatinami, doudieranú a nos i obe líčne kosti rozdrvené takmer na prach... Pošťastilo sa ho identifikovať výlučne podľa odevu.

„Tristo hrmených!“, tlmene zakliak rozčúlený veliteľ, keď sa dozvedel túto strašnú správu. „Takže to značí, že tá prekliata snehová smršť si opäť vyžiadala svoju daň v podobe ďalšej ľudskej obete... Doparoma! Nedá sa nič robiť, pán Chester – ak chceme čím skôr nadabiť na vašu manželku, najlepšie bude nasadnúť do vrtuľníka.“

Hoci som dosiaľ nemal tú česť okúsiť prepravu v tomto pekelnom stroji, bez váhania som sa podujal na svoj prvý dobrodružný let. A tak na veliteľov príkaz helikoptéra, ktorá nám po celý čas neprestajne krúžila nad hlavami, za okamih pristála na neďalekej plošine, aby nás mohla pojať dnu. Vzápätí sa vzniesla späť do pustých výšin, víriac ovzdušie samsonovskou silou rotujúcej vrtule a prehlušujúc mlkvu tíšavu burácajúcim rachotom jej zvuku...

Sediac v prostriedku medzi pilotom a čoraz zachmúrenejším kapitánom, strnulo som pozoroval hemžiac sa postavičky, pobejúce hore-dolu so psami a odnášajúce dve nosidlá so skrehnutými pozostatkami čínskych výpravcov, starostlivo prikruté modrými plachtami. Nádej som sa, že pohľad z vtáčej perspektívy mi s ľahkosťou umožní dovidieť, kde sa Lisa nachádza, no tieto vzdušné zámky, ktoré som si v mysli počas letu vytrvalo budoval, sa postupne rúcali a môjho srdca sa zmocňoval škodlivý zmätok. Prečo ju stále nemôžeme objaviť? Z akého dôvodu ju zatiaľ nik z nás ani len neuzrel...?

Dirk Alber, ktorý ma po očku nebadane pozoroval, si istotne dokázal predstaviť, ako sa cítim. Môžbyť i jemu Pán voľakedy zoslal dar z nebies v podobe ženy, ktorú nadovšetko ľúbil a ktorá mu bola pozemským príslubom neba – rovnako ako mne Lisa. Preto mu vari nepadlo zaťažko porozumieť, že sa práve zmietam v úlohe opusteného vtáčaťa, hniezdiaceho vysoko uprostred skalnatých vrchov a škrekom sa domáhajúceho záchrany aj napriek tomu, že ľudské ucho ho len sťažka môže začuť, či v koži raneného medveďa, ktorého hrud' prederavil otrávený šíp neúprosneho lovca zvierat...

Hoci sme po mojej manželke pátrali vrtuľníkom celučičkú noc a na pomoc nám prišla ďalšia helikoptéra s niekoľkými mužmi, nebolo po nej ani chýru. Nadránom sa mi do útrov vlialo prudké zúfalstvo, hoci v kútiku duše som doposiaľ živil chabý lúč nádeje, posmelený kapitánovou útechou, že v týchto zemepisných šírkach už takmer nesídlí nijaká divá zver, ktorá by Lise mohla ublížiť... Keď sa rozbieždilo a nezvyčajne pokojnú oblohu ožiarila slávnostná červeň prvej rannej zory, pod nami sa ukázala akási zasnežená dolina. Nebola však osamotená – v jej strede trónilo zo desať chatrč, okolo ktorých pobežovalo zopár zababušených detí. Ľaľa, miniatúrna horská osada, kde prebývajú miestni obyvatelia tunajších

veľhôr! Premklo ma radostné tušenie, že moja žena sa môže nachádzať práve tam... Táto myšlienka zaiste neskrsla len v mojej mysli, pretože ihneď ako ju pilot zočil, s kapitánovým tichým súhlasom zamieril k neďalekej plošinke v blízkosti dediny, kde sme bezpečne pristáli.

Intuícia ma neomylnne vohnala do posledného z radu hnedastých domcov, v ktorom na peľasti chatrného lôžka povedľa akejsi ženy v hrubom vlniaku sedela moja najdrahšia... Tvár mala bol strhanú a na rukách sa jej skveli fialovasté podliatiny, ale inakšie sa zdala byť celkom v poriadku.

„Lisa...!“, zakvílil som v nehatenom návale radosti. „Tak predsa si nažive?! Nestala si sa potravou v pazúroch dravej zveri, nenašla si svoj hrob v týchto nehostinných himalájskych širavách...? Ó, konečne si so mnou! Pátrali sme po tebe bez ustania celú noc – ach, vďaka by som bol prebrúsil hoci aj polovicu zemegule, len aby som ťa našiel! Blahorečím Najvyššiemu, že mi doprial toľké šťastie...“

Sotva som to dopovedal, moja nežnejšia polovička už bola pri mne a bez meškania sa mi vrhla do náručia. Bozkami sme si navzájom zasypávali tváre i hrdlá, vzlykajúc pritom ako malé deti. Nato sa nám ústa spojili dovedna v túžobnom a lačnom súzvuku pier, do ktorého sa pretavila všetka dlho potláčaná vášeň i predošlý strach z trvalého odlúčenia...

Keď sme sa vrtuľníkom viezli nazad do centra horskej služby, Dirk Alber nariadil odvolať pátraciu akciu a Lisa nám vyrozprávala, ako ju lavína neľútostne zanesla až k osirenej lokalite, kde jej volanie o pomoc začuli miestni horali. Vyhrabali ju spod snehu a dvaja z nich ju odniesli k starej felčiarke, ktorá ju vystrábila z najhoršieho, ošetriac jej drobné rany a napojac ju liečivým odvarom z bylín. Akonáhle sa vládala posadiť, začala jej vrúcne ďakovať – a vtom som už stál vo dverách ja...

Hoci moja najdrahšia predo mnou nič nezatajila, v tej chvíli som nenašiel odvahu oplatiť jej úprimnosť rovnakou mincou. O svojich strastiach i o tom, aký údel postretol našich ázijských sprievodcov, som sa jej podrobne zmienil až v lietadle, ktoré nás po vybavení potrebných formalít a po rozlúčke s príslušníkmi záchranárskeho oddielu viezlo späť do Anglicka. Pri správe o tom, že zranenia dvojice odvážnych šerpov boli nezlučiteľné so životom, ju zalial príval slz. Obaja sme však vedeli, že na hory nezanevrieme ani po tejto tragédii a jedného dňa sem zavítame opäť – veď sme sa narodili nebodaj preto, aby sme vdychovali vôňu ich živej miazgy... A v mocnom hnutí srdca sme jednomyselne dospeli k odhodlaniu väčšmi bedliť nad krehkosťou nášho posvätného zväzku, ktorý – pokým to bude vôľa Božia – nespretíha ani sám diabol, pekelné mocnosti či brány záhrobia.